

ผืนทวีป

ทะเลมรดา

แคว้นดูเคราส

ทวาร

แคว้นซิกนิเซน

มอนต์เซอร์ราต

✧ ซุนิวา

แคว้นมอร์เรน

แม่น้ำอียโดโน

เทือกเขาเอลเบน

หุบเขามังกร ✧

✧ บาสโกก

แคว้นเอลซัม

✧ เซเดียร์

✧ คอลล่าเดียร์ซีตี้

แคว้นคอลล่าเดียร์

แคว้นดีคอนโซร์

แคว้นแบร์วิก

ซามารา ✧

✧ นิวฮอลส์

แองคา

✧ รัมเมอร์กัน

แม่น้ำสโตวอเทอร์

✧ โซลยา (คิลล์สเบน)

แคว้นไทร์เนดอร์

✧ ลูวาลา

✧ อะร์เซีย

✧ เอกโน

คาแท่งเกรสออร์

เส้นทาง
เมอตาโร

✧ เรสสัน

ไฟโรเมีย

อ่าวมาเล

บาร์เรนส์

✧ เดรทส์

✧ เพวิส

แคว้นโครฟลา

✧ คอร์ดิน

มหาสมุทรอาร์กไทล์

words
words without boundaries

โอนิกซ์ส torm

Onyx Storm

รีเบกกา ยาร์รอส

เขียน

ณัฐมน เอกนันท์

แปล

“อ่านหนังสือแล้วจะรอด ถ้าไม่อ่านก็ตาย”

-รีเบกกา ยาร์รอส

การอ่านคือรากฐานที่สำคัญ

คำนำสำนักพิมพ์

คุณพร้อมที่จะขี้มงกรเข้าสู่สงครามที่ไม่มีวันหวนกลับหรือยัง...

นิยายเล่มที่สามในชุดดิอิมพีเรียน ผลงานของริเบกกา ยาร์รอส ซึ่งสร้างปรากฏการณ์อันน่าทึ่ง ด้วยยอดขายทะลุ 2.7 ล้านเล่มภายในหนึ่งสัปดาห์เท่านั้น จนกลายเป็นนิยายสำหรับผู้ใหญ่ที่ขายเร็วที่สุดในรอบสองทศวรรษ พร้อมพาผู้อ่านทั่วโลกเข้าสู่สนามรบแห่งจินตนาการที่ไม่มีวันลืมนั่นแล้ว

ทางสำนักพิมพ์ภูมิใจอย่างยิ่งที่ได้นำเสนอฉบับภาษาไทยของเรื่องราวที่เต็มไปด้วยความดุเดือดของสงคราม ความลึกซึ้งของมิตรภาพ และความรักที่ผูกพันแน่นแฟ้นกับสายสัมพันธ์ระหว่างผู้ซึ่กับมังกรคู่ใจ

ในเล่มนี้ ผู้อ่านจะได้ติดตามไวโอเล็ตและเซเด้นไปผจญความมืด ความเจ็บปวด และความจริงที่อาจเปลี่ยนทุกสิ่งทีพวกเขาเคยเชื่อ พร้อมด้วยเหล่าตัวละครเปี่ยมเสน่ห์ และบรรดามังกรที่มีชีวิตชีวาจนเกินกว่าจะเป็นเพียงสัตว์ในตำนาน

โอริกซ์สตอร์ม หลอมรวมความดุตันของสงครามเข้ากับความสะดวกอ่อนของหัวใจมนุษย์ จนกลายเป็นการเดินทางที่คุณจะอยากหยิบกลับมาอ่านซ้ำแล้วซ้ำเล่า

ถ้าพร้อมแล้วก็...ขอให้ทุกท่านสนุกกับการอ่าน

๖๖ words

คำนำผู้แปล

ถึง เหล่าพลเรือนนักอ่านผู้อ่านจบรวดเดียว นักอ่านผู้เสพเรื่องราวที่ละนิดเหมือนละเลียดจิบบาเอรินมินต์ นักอ่านผู้ไล่ล่าหนังสือเอาเป็นเอาตาย แต่สุดท้ายก็เก็บเข้ากองตอง ไม่เคยเปิดหนังสือรากับติดรหัสไว้ และผู้ลองพลิกดูเล่นๆ ว่าเรื่องนี้สนุกจริงไหม (สุดท้ายหากตกลงปลงใจจะอ่าน ก็ขอให้ไปเริ่มตั้งแต่เล่มแรก)

บทสรุปที่ไม่สรุปของตำนานภาคก่อนทำเอาฉันหัวหมุนไม่ต่างจากมังกรที่โดนพายุเล่นงาน เพราะทุกคนพากันเรียกร้องหา*ไอนิกซ์สตอร์ม* ภาคต่อของดิอิมพีเรียน...ตำนานอันยิ่งใหญ่และเร้าใจที่สุด ความพยายามของฉันล้าจะสูญเปล่า เพราะฉันลำบากตรากตรำแปลหนังสือเล่มหนาจนผมแทบจะเปลี่ยนเป็นสีเงินเหมือนไวโอเล็ต ชัดเกล้าครึ่งแล้วครึ่งเล่าประหนึ่งร้อยเรียงอักขระอยู่นานโข รู้สึกเหมือนโดนเวินน์ไล่ล่าอยู่ตลอดแม้ในความฝัน ทว่าหลายคนกลับอ่านจบในพริบตา แม้จะโอตครวญกันถ้วนหน้าว่าหนังสือหนาจนปวดมือก็ตาม ถือว่าเป็นความเจ็บปวดจากการขี้นกกรก็แล้วกันนะ

ฉันได้รับการกิจสุดหินให้เดินทางออกทะเลไปกับมังกรคู่ใจ ท่องหมู่เกาะต่างๆ ตามพวกไวโอเล็ตเพื่อเก็บข้อมูลในการแปล และหลีกเลี่ยงจากฝูงชนที่กระหายเรื่องราวเกินคาด เริ่มจากแวะเล่นสนุกกับเสือขาวแห่งเกาะเดเวลลิส เกือบเอาชีวิตไม่รอดที่เกาะนักรบอันน์เบรียล ทดสอบความเฉลียวฉลาดบนเกาะฮีโดทิส ปิดท้ายด้วยการเสี่ยงดวง (อันน้อยนิด) บนเกาะเซห์ลนา กว่าที่จะกลับมาได้ก็ทำเอาสะบักสะบอมกันไปทั้งฝูง

ขอขอบคุณสมาชิกหน่วยผจญภัยที่ร่วมเดินทางไปด้วยกัน บันทึงานอย่างไม่ย่อท้อเพื่อมอบเป็นของขวัญปีใหม่ให้ทุกคน ตำนานบทนี้จึงออกมาอย่างสมบูรณ์แบบที่สุดเท่าที่จะเป็นไปได้ ทวยเทพทรงโปรด! ฉันแทบจะอยากจมน้ำต่อด้านมืดในจิตใจ สืบพลั้งจากพื้นดิน ไม่ก็ใช้พลังของอันดาร์นาหยุดเวลามาโหมงานเลยละ!

ขอบคุณครอบครัว มิตรสหาย และเหล่ามังกรตัวน้อยที่หัวดีไม่แพ้
มังกรในเรื่องสำหรับแรงบันดาลใจไม่ขาด ไม่มีทุกคน (และทุกตัว) ก็ไม่มีจน
ถึงเวลาขึ้นมังกรแล้ว
นัดซื้อมือให้พร้อม แล้วเกาะหลังมังกร
ทะยานขึ้นฟ้า ออกเดินทางกันเลย!
การผจญภัยอันยิ่งใหญ่รอเราอยู่!

ณัฐมน เอกนันท์

ทดลองอ่าน

ไอทิกซ์สตอร์ม เป็นนิยายแฟนตาซีผจญภัยเร้าใจไม่สิ้นสุด
ในโลกอันโหดร้ายทารุณ
และเต็มไปด้วยการแข่งขันที่วิทยาลัยการทหารสำหรับผู้ซึ่งมั่งกร
เรื่องราวที่บรรยายไว้บนหน้าหนังสือเล่มนี้
ประกอบด้วยสงคราม การต่อสู้มือเปล่า เลือด ความรุนแรงอันดุเดือด
บาดแผลฉกรรจ์ การบรรยายสยดสยอง ฆาตกรรม ความตาย
ความตายของสัตว์ การฟื้นฟูจากการบาดเจ็บ
ความเศร้าโศก การวางยาพิษ การถูกไฟคลอก
สถานการณ์เสี่ยงภัย คำหยาบ และกิจกรรมทางเพศ
ผู้อ่านที่อาจอ่อนไหวกับองค์ประกอบเหล่านี้ได้โปรดรับรู้
และเตรียมเผชิญหน้ากับพายุ...

แต่ ผู้ที่ไม่เดินตามฝูงชน
ผู้ที่ถูกจับได้ว่าแอบอ่านหนังสือใต้โต๊ะ
ผู้ที่รู้สึกเหมือนไม่เคยได้รับเชิญ ไม่เป็นส่วนหนึ่งของที่ใด หรือไร้วัดตน
สวมชุดหนังให้พร้อม เรามีมังกรให้ขึ้นขี่กัน

กตสอริส

ข้อความต่อไปนี้ได้รับการถอดความอย่างสัตย์ซื่อจากภาษานาวาร์
เป็นภาษาสมัยใหม่โดยเจซีเนีย นิลวาร์ต ผู้เป็นนักภาษารักษ์
ของจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัยการทหารบาลไก้อัท
เหตุการณ์ทั้งหมดเป็นความจริง
ชื่อต่างๆ จึงคงไว้เช่นเดิมเพื่อเป็นเกียรติแด่ความกล้าหาญของผู้วายชนม์
ขอให้ดวงวิญญาณพวกเขาได้ไปอยู่กับมาเลก

ชื่อ

คู่พันธมิตร

พลังประทับ/ทักษะพิเศษ

(ถ้ามี)

ไวโอเล็ต ซอร์เรนเดล

แตรินและอันดาร์นา

ควบคุมสายฟ้า

เซเดิน โรออร์สัน

สกลา

ควบคุมเงา,
อ่านใจคน

หมู่ 2 ทมวดเปลวไฟ ผูกบินที่ 4

อิมโมจิน คาร์ดูโล

เกลน

ลบความทรงจำ

ควินน์ ฮอลลิส

คุรุก

สร้างกายทิพย์

ริแอนนอน แมตเทียส

เพียร์ก

เรียกของ

ซอว์เยอร์ เฮนริก

สลิก

ควบคุมโลหะ

ริดดิค แกมลิน

อาอกรอม

ควบคุมน้ำแข็ง

สโลน มารี

ธอร์ต

ภาล็กน้ำ

อาร์ก เกรย์แคสเซีย
(หรือแคม เทริ)

โมลวิก

ยังไม่บังเกิด

แอวาซินน์ เบย์เลอร์ และลิ่งซ์ – ปี 1 ที่พลังประทับยังไม่บังเกิด

แคตทรีโอน่า คอร์ดเดลา

คิราแลร์

บงการความรู้ลึก

แมเร็น ซึนา

ดาซาแลร์

เบรเก็น เนฟ เทรเกอร์ และโค – ผู้ขับกริฟฟอน

เหล่าผู้นำโลก

ราชาเทาริผู้ปราดเปรื่อง – ราชาแห่งนาวาร์

ฮอลเดน เทาริ – รัชทายาทลำดับหนึ่งแห่งนาวาร์

ราชินีมารายา – ราชินีแห่งโพโรเมีย

ไวเดานต์เดคาร์ส – รัชทายาทลำดับหนึ่งแห่งโพโรเมีย

การปกป้องบาลไกอัทและแนวป้องกันทำให้เกิดความสูญเสียอันใหญ่หลวง
ซึ่งรวมถึงชีวิตนายพลซอร์เรนเกลด้วย เราจำเป็นต้องปรับกลยุทธ์
นั่นคือการสร้างพันธมิตรกับไฟโรเมียล เพื่อประโยชน์สูงสุดของอาณาจักร
แม้จะเป็นการชั่วคราวก็ตาม

—จดหมายที่ถูกค้นพบ โดย นายพลออกัสติน เมลเกร็น ถึงราชาเทาริ

บทนำ

เข้าไปไหนกันแน่นะ ฉันเร่งฝีเท้าผ่านอุโมงค์ใต้จตุภาค พยายามตามเขาให้ทัน แต่ราตรีคือฝันเงาที่ลึกลับที่สุด และเซเดินก็กลมกลืนเป็นหนึ่งเดียวกับความมืด หากไม่ใช่เพราะพันธะมังกรของเราที่ช่วยบอกตำแหน่งเขากับไฟเวทิตตๆดับๆ ฉันคงไม่มีทางคิดว่าเขาพรางตัวอยู่ที่ไหนสักแห่งข้างหน้านั้นแน่

ความกลัวเข้าเกาะกุมฉันประหนึ่งมืออันเย็นเฉียบ ทำให้ก้าวอย่างเริ่มไม่มั่นคง ช่วงเย็นเขาเอาแต่ก้มหน้าก้มตาเจิบๆ โดยมีโบติกับการรืกรอยเผ่าระวัง ระหว่างที่เรารอฟังข่าวคราวของซอร์เวย์อร์ ผู้ได้รับบาดเจ็บจากสงครามที่ทำให้เราเกือบเสียบาลไกอัทไป แต่ตอนนั้นฉันไม่รู้เลยว่าเซเดินกำลังทำอะไรอยู่ ถ้ามีใครสังเกตเห็นวงแหวนสีแดงจางๆรอบม่านตา เขาก็จะถูกจับ - อาจถึงขั้นโดนประหารด้วยซ้ำ ตามตำราที่ฉันอ่านมา วงแหวนจะเลือนหายไปในระยะนี้ แต่จนกว่ามันจะเลือนหาย มีเรื่องไหนสำคัญมากพอ

ให้เขาอมเสี่ยงที่จะถูกพบเห็นได้กัน

คำตอบเดียวที่ดูสมเหตุสมผลทำให้หลังฉันเย็นวาบ ซึ่งไม่ได้เป็นเพราะความหนาวเหน็บของระเบียงทางเดินหินที่แทรกซึมผ่านถุงเท้าเข้ามาด้วยฉันไม่มีเวลาลงอาบน้ำหรือแม้กระทั่งเปลี่ยนเสื้อผ้าหลังจากเสียงประตูปิดดังกริ๊กปลุกฉันจากการนอนหลับๆ ตื่นๆ

“ทั้งคู่ไม่ตอบหรอกนะ” อันดาร์นาเอ๋ย แล้วฉันก็กระซอกเปิดประตูมุ่งสู่สะพานที่ปิดมิดชิด จังหวะเดียวกับที่ประตูอีกฝั่งปิดเบาๆ นั่นเขาหรือเปล่าละ “สเกลยัง...โกรธเป็นฟืนเป็นไฟ ส่วนแตรนก็มีกลิ่นอายของโทษและความโศกเศร้า”

นั่นเป็นสิ่งที่เข้าใจได้ จากเหตุผลทั้งหมดทั้งมวลซึ่งฉันยังไม่อนุญาตให้ตัวเองจมปลักลงไปในตอนนี้อย่างไรก็ตาม แต่เรื่องนั้นก็น่าหนักใจอยู่อาการ

“เจ้าอยากให้เราเรียกเคียร์หรือแตรนดท์?” เธอเกริ่นถาม

“ไม่ ทั้งสี่จำเป็นต้องพักผ่อน” เราจะต้องออกลาดตระเวนหาเวนิสที่ยังหลงเหลือเมื่อรุ่งอรุณมาเยือนแน่นอน ฉันเดินข้ามสะพานที่กว้างขวางและหนาวเหน็บด้วยฝ่าเท้าที่ไม่มั่นคงขึ้นเรื่อยๆ แล้วก็ต้องพะงืดเมื่อเห็นทิวทัศน์นอกหน้าต่าง ก่อนหน้านี้อากาศอุ่นขึ้นจนเกิดพายุฝนฟ้าคะนอง แต่ตอนนี้หิมะกลับตกหนัก บดบังหุบเหวที่แยกจตุภาคออกจากพื้นที่หลักของบาสโก้ออกฉันบีบรัดแน่น แล้วคลื่นน้ำตาที่ไม่ยอมหยุดไหลระลอกใหม่ก็เริ่มท่วมแทงดวงตาบวมเป่งจนเจ็บปวด

“หิมะเพิ่งเริ่มตกเมื่อชั่วโมงที่แล้วนี่เอง” อันดาร์นาพูดอย่างอ่อนโยน อุณหภูมิลดลงเรื่อยๆ มาหลายชั่วโมงแล้วตั้งแต่...อย่าเพิ่งคิดเรื่องนั้น ลมหายใจถัดมาลั่นระริก ฉันยัดมวลความรู้สึกที่จัดการไม่ได้ใส่กล่องกันไฟเป็นระเบียบในจินตนาการ แล้วซ่อนมันไว้ลึกๆ ในใจ

ฉันอาจช่วยชีวิตแม่ไว้ไม่ทัน แต่ฉันไม่มีวันยอมให้เซเดินถูกฆ่าแน่

“เจ้าโศกเศร้าได้นะ” อันดาร์นาเตือน ฉันดึงประตูจตุภาคผู้เยียววายให้เปิดออก แล้วเดินเข้าไปในโถงทางเดินพลุกพล่าน ผู้บาดเจ็บในเครื่องแบบทุกสีเรียงรายอยู่ตามขอบอุโมงค์หิน เหล่าผู้เยียววายต่างวิ่งเข้าออกห้องพยาบาล

“ถ้าแม้แต่จมปลักอยู่กับการสูญเสีย ฉันคงไม่มีเวลาทำอะไรแล้ว”

ฉันได้รับบทเรียนนั้นในช่วง 18 เดือนที่ผ่านมา ฉันผ่านกลุ่มนักเรียนทหารราบผู้เมามายอย่างเห็นได้ชัด เดินตัดสถานที่ที่กลายเป็นห้องพยาบาลเฉพาะกิจแล้วกวาดตามองหาเงาตะคุ่ม จตุภาคส่วนนี้ไม่เสียหายเลย แต่ก็ยังส่งกลิ่นกำมะถันกับขี้เถ้าอยู่ดี

“แม่เธอจะอยู่ในความทรงจำตลอดไป! แต่นายพลซอร์เรนเกลเปลวเพลิงแห่งบาลโก๊ท!” ปี 3 คนหนึ่งตะโกน แล้วท้องไส้ฉันก็บิดมวนกว่าเดิม ฉันผีนเดินต่อไปโดยไม่ตอบอะไร

ฉันเลี้ยงที่หัวมุมและเห็นความมืดปกคลุมผนังด้านขวาชั่วอึดใจ แล้วบันไดสู่ห้องสอบปากคำก็ปรากฏในสายตา ยามท่าทางวังวนสองคนยืนประจบทางเข้า สายเงาแทรกตัวลงบันไดไป

ให้ตายเถอะ ในเวลาปกติ ฉันคงชอบที่ตัวเองคิดถูก แต่ในสถานการณ์นี้ ฉันกลับหวังให้ตัวเองคิดผิด ฉันพยายามติดต่อเซเดินทางจิต ทว่าพบเพียงกำแพงโอนิกซ์หนาเตอะอันเย็นเยียบ

ฉันต้องฝายามพวกนี้ไปสินะ ถ้าเป็นมิราจะทำอย่างไร

“นางคงสังหารผู้หมวดของเจ้าไปแล้ว และคงมั่นใจในทางที่ตัวเองเลือกด้วย” อันดาร์นาตอบ “พี่สาวเจ้าเป็นผู้ชี้ประเภทลงมือก่อนถามทีหลังนะ”

“ไม่ได้ช่วยอะไรเลย” มือคำอันน้อยนิดที่ฉันกินเข้าไปจนเจียนจะพุ่งออกมา อันดาร์นาพูดถูก ถ้ามิรารู้ว่าเขาสูบล้างจากผืนดิน เธอจะฆ่าเซเดินในทุกกรณี ส่วนเรื่องความมั่นใจนะหรือ นั่นเป็นความคิดที่เข้าท่าอยู่นะ ฉันรวบรวมความทะนงตนทุกหยาดหยดที่รีดเค้นหรือไม่ก็เสแสร้งออกมาได้ยืดไหล่ตรง เชิดคาง ก่อนจะก้าวवादๆ ไปหายาม ในใจภาวนาให้ตนดูเยือกเย็นกว่าที่รู้สึก “ขอเข้าพบนักโทษ”

ชายสองคนมองหน้ากัน แล้วคนตัวสูงกว่าทางซ้ายมือก็กระแอม “เราได้รับคำสั่งจากเมลเกร็นไม่ให้ใครลงไปข้างล่าง”

“ช่วยบอกทีสิ” – ฉันเอียงคอแล้วกอดอกราวกับพมมีดสั้นทุกเล่มของตัวเองมาด้วย...หรืออย่างน้อยๆ ก็สวมรองเท้าอยู่ – “ถ้าชายผู้เป็นต้นเหตุที่ทำให้แม่คุณตายอยู่ห่างออกไปแค่หนึ่งช่วงบันได คุณจะทำอย่างไร”

ยามที่ตัวเตี้ยกว่าก้มหน้า เผยให้เห็นรอยแผลใต้หูข้างหนึ่ง

“คำสั่ง—” ยามที่ตัวสูงกว่าเริ่มพุดพลงข้าเลื่องมอปลายผมเปียของฉัน
ที่หลดลุ่มตอนนอน

“เขาอยู่หลังประตูที่ล็อกอยู่” ฉันขัด “ฉันแค่ขอให้พวกคุณช่วยทำเป็น
มองไม่เห็นสักห้านาที ไม่ได้ขอกุญแจเสียหน่อย” ฉันจ้องกุญแจที่ห้อยอยู่
บนเข็มขัดเป็นเลือดเขม็ง “ถ้าแม่ของคุณ สละชีวิตเพื่อความปลอดภัยของ
ทั้งอาณาจักร ฉันสัญญาเลยว่าจะแสดงความเอื้อเฟื้อแบบเดียวกัน”

ยามคนที่สูงกว่าหน้าซีด

“โกเวอร์สัน” คนตัวเตี้ยกว่ากระซิบ “เธอเป็นผู้ควบคุมสายฟ้านะ”

โกเวอร์สันทำเสียงฮึดฮัดแล้วกำหมัดข้างตัว “สิบนาที” เขาว่า
“ห้านาทีสำหรับแม่เธอ อีกห้านาทีสำหรับเธอ เรารู้ว่าวันนี้ใครช่วยชีวิตเราไว้”
เขาพยักพยิดไปทางบันได

แต่เขาไม่รู้ ไม่มีใครรู้เลยว่าเซเดินต้องเสียสละอะไรในการฆ่าราชินี...
ไม่สิ ผ่านายพลของพวกนั้น

“ขอบคุณ” ฉันเริ่มเดินลงบันไดด้วยขาที่สั่นระริก พยายามไม่สนใจ
กลิ่นดินชื้นแฉะฉุนกึกที่คอยบ่อนทำลายความสุขของฉัน “ไม่อยากเชื่อเลยว่า
เขาจะลงมาข้างล่างนี้จริง ๆ”

“เขาอาจจะมาหาข้อมูล” อันดาร์นาซี “ว่าไม่ได้หรอก เขาคงอยากรู้ว่า
ตัวเองเป็นอะไร” น้ำเสียงละห้อยของเธอทำเอาฉันตั้งตัวไม่ทันในหลายแง่มุม

“เขาไม่ได้เป็นเวไนน์ไร้จิตวิญญาณ เขายังเป็นเซเดินเหมือนเดิม
เป็นเซเดินของฉัน” ฉันพุดสวน ยึดเหนี่ยวสิ่งเดียวที่แน่ใจขณะเดินลงบันได
อย่างเงียบเชียบ

“เจ้าก็รู้ว่าการสับพลังจากพื้นดินส่งผลอะไร” เธอเตือน

ฉันรู้หรือเปล่า รู้สิ แต่รับได้ไหม ไม่อย่างนั้นนอน “ถ้าเขาสูญเสีย
ตัวตนโดยสมบูรณ์ คืนนี้เขาคงสับพลังฉันไปแล้ว เขาทำแบบนั้นได้ทุกเมื่อ
โดยเฉพาะตอนฉันหลับ แต่เขากลับคุ้มครองเราและเสียงโดนเปิดเผยตัวตน
ด้วยการนั่งเคียงข้างฉันตั้งหลายชั่วโมง เขาสับพลังจากพื้นดินแค่ครั้งเดียว
ฉันแน่ใจว่าเราซ่อมแซมจุดที่จิตวิญญาณของเขา...แตกร้าวได้” ฉันยอมรับ
ความจริงได้เพียงแค่นั้น “ฉันรู้แล้วว่าแหรนคิดยังไง และแค่คิดจะทะเลาะกับ

พวกเธอทั้งคู่ก็เหนื่อยแล้ว ดังนั้นขอรีงละ เห็นแก่อมาริ ช่วยอยู่ข้างฉันเถอะ”

พันธะระหว่างเราทอประกายระยิบระยับ “ก็ได้”

“จริงหรือ” ฉันชะงักฝีเท้ากลางคันแล้ววางมือบนผนังเพื่อทรงตัว

“ตัวตนข้าเองก็ลึกลับพอๆ กับเขา แต่เจ้าก็ยังเชื่อใจข้า” เธอเอ่ย
“เจ้าไม่ต้องทะเลาะกับข้าอีกคนหรอก”

โอ๊ย ขอบคุณทวยเทพ คำพูดของเธอซึมซับเข้ามาถึงกระดูก แล้วฉันก็ก้มหน้าด้วยความโล่งอก ฉันไม่รู้ตัวเลยว่าอยากฟังคำนั้นขนาดไหนจนกระทั่งเธอพูดมันออกมา “ขอบคุณนะ และเธอก็มีสิทธิ์รู้เต็มที่ว่าตัวเองมาจากไหน แต่ฉันไม่สงสัยเลยว่าเธอเป็นใคร” ฉันเดินลงบันไดขั้นที่เหลือต่อด้วยฝีเท้ามั่นคง “เธอควรตัดสินใจเรื่องตามหาครอบครัวด้วยตัวเองนะ ฉันกังวลว่าเมลเกร็น--”

“ข้าเผาเวนิในสมรภูมิมานานแล้ว” เธอพรึงพรุดัตตบท

“ก็...จริง” ฉันขมวดคิ้วขณะเดินลงบันไดเวียนไปยังห้องซังสำหรับสอบปากคำ ฉันมัวแต่ตกใจกับรูปลักษณ์และเกล็ดที่เปลี่ยนไปของเธอจนลืมคิดเรื่องการเผาผู้ไข่มุนตร์ดำไปเลย เท่าที่ฉันรู้ เวนิไม่เคยติดไฟแท่นเองก็ไม่ได้พูดอะไรเช่นกัน

“ข้าครุ่นคิดเรื่องนี้มาทั้งคืน เวทมนตร์ให้ความรู้สึกแตกต่างออกไปตอนที่ข้าเปลี่ยนสี บางทีการใช้พลังของข้าในตอนนั้นอาจเปลี่ยนเวนิทำให้นางอ่อนกำลังลงจนไม่ได้” อันดาร์นาพูดช้าลงเพื่อเน้นย้ำแต่ละคำ แต่ก็ยังเร็วอยู่ดี

“นั่นมันเปลี่ยน...ทุกอย่างได้เลยนะ” เสียงอู้อ้อยมาจากด้านล่าง ฉันจึงเร่งฝีเท้า “คุ้มค่ากับการสืบหาความจริงต่อไปอย่างยิ่ง” ฉันไม่อยากเอาอันดาร์นาไปเสี่ยงด้วยการป่าวประกาศว่าเธออาจเป็นอาวุธใหม่ล่าสุดของเรา โดยเฉพาะเมื่อข่าวลือกำลังแพร่สะพัดว่าเราจะจับมือเป็นพันธมิตรกับโฟโรเมียลจะมีสิ่งใดแย่ไปกว่าการที่เหล่าผู้นำของเราทำให้อันดาร์นาตกอยู่ในอันตรายอีกเล่า นอกจากการที่เหล่าผู้นำหัวผืนทวีปพยายามจะทำแบบเดียวกัน

“นายจะขัดขึ้นแค่ไหนก็ตามใจ แต่ต่อต้านพลังที่ไหลเวียนอยู่ในกระแสเลือดเธอนี้แหละ” แจ็กเยย์ เสียงเขาดังชัดขึ้นตอนที่ฉันล้วยอีกไม่กี่ครั้ง

ก็จะถึง “มีเหตุผลที่เบื่อบนต้องการตัวเธอนักหนาอยู่ อยากได้คำแนะนำ
ฉันพี่น้องใหม่ละ ยอมก้มหัวและหาคุณนอนคนอื่นซะ หากการควบคุมตัวเอง
อันเลื่องลือของนายสิ้นคลอนตอนอยู่กับเธอแม่เพียงนิดเดียว –”

“ฉันไม่มีวันทำแบบนั้น” เซเดินโต้ด้วยน้ำเสียงเย็นเยียบอย่างน่ากลัว
หัวใจฉันเต้นเร็วขึ้นทวีคูณ ฉันชะงักฝีเท้าเมื่อถึงบันไดโค้งสุดท้ายพอดี
และซ่อนตัวให้พ้นสายตา แจ็กพูดถึงฉันอยู่

“แม้แต่นายก็กำหนดไม่ได้ว่าสิ่งไหนจะถูกพรากไปก่อน ไรออร์สัน”
แจ็กหัวเราะ “แต่จากประสบการณ์ส่วนตัว เราจะสูญเสียการควบคุมไปอย่าง
รวดเร็ว ลองดูสภาพตัวเองสิ เพิ่งสูบล้างมหาศาลๆ และตอนนี้ก็ลงมาตามหา
วิธีรักษาอย่างสิ้นหวังแล้ว นายจะผลอสูบล้าง หลังจากนั้น...เส้นผมสีเงินนั้น
ที่นายหลงรักหัวปักหัวปาก็จะกลายเป็นสีเทาเหมือนร่างกายส่วนที่เหลือ
แล้ววงแหวนกระจอกๆ ในดวงตาของผู้เริ่มต้นก็จะไม่คงอยู่แค่สองสามวัน –
แต่จะคงอยู่ถาวร”

“ไม่มีทาง” เซเดินค้านคำพูดทุกคำ

“นายจะจับเธอไปส่งด้วยตัวเองก็ได้” โซกระทบกันเสียงดัง “ไม่อย่างนั้น
นายก็ปล่อยฉันออกไป แล้วเราค่อยร่วมมือกัน ใครจะรู้ พวกเขาอาจ
ไว้ชีวิตเธอเพื่อเป็นบ่วงล่อลวง นาย จนกว่านายจะแปรเปลี่ยนเป็นเอซิมและ
ลืมทุกอย่างเกี่ยวกับเธอก็ได้”

“ไปตายซะ”

ฉันกำหมัดทั้งสองข้าง แจ็กรู้ว่าเซเดินสูบล้าง เขาจะบอกคนแรก
ที่สอปากคำเขา แล้วเซเดินก็จะถูกจับ ความคิดฉันหมุนตัวขณะที่ทั้งสอง
เริ่มโต้เถียงกันอยู่ไม่ไกล เสียงเบาลงท่ามกลางวังวนแห่งความคิด ทวยเทพ
ทรงโปรด ฉันอาจเสียเซเดินไปเหมือนกับ –

ฉันทำไม่ได้ ฉันจะไม่ปล่อยให้เป็นแบบนั้น ฉันไม่ยอมเสียเขาไป
ไม่ยอมให้เขาสูญเสียตัวตนไปแน่

ความหวาดกลัวก่อตัวขึ้นในใจ แล้วฉันก็สลัดมันทิ้ง ไม่ยอมให้มัน
ได้หายใจหายใจหรือขยายขยาย สิ่งเดียวที่แข็งแกร่งกว่าพลังที่ตะกุกตะกักภายใน
คือความตั้งใจเด็ดเดี่ยวที่ทำให้หลังยึดตรง

เซเต็นเป็นของฉัน เขาคือหัวใจของฉัน จิตวิญญาณของฉัน ทุกสิ่งทุกอย่างของฉัน เขาสูบล้างจากพื้นดินเพื่อช่วยฉัน และฉันจะตอบแทนด้วยการพลิกแผ่นดินหาวิธีช่วยเขาให้ได้ แม้จะต้องต่อรองกับเทคาร์สเพื่อเข้าถึงหนังสือทุกเล่มบนผืนทวีป หรือจับผู้ใช้มนตร์ดามาสอบปากคำที่ละคนก็ตาม ฉันต้องหาวิธีรักษาให้ได้

“เราต้องหาวิธีรักษาให้ได้” อันดาร์นาสัญญา “เราจะหาจากทรัพย์สินที่เกลี้ยกล่อมได้ทั้งหมดเป็นอันดับแรก แต่หากข้าคิดถูกว่าตัวเองบังเอิญเปลี่ยนเวเนนตันนั้นด้วยวิธีบางอย่างตอนเปลี่ยนสีเกล็ด มังกรตัวอื่นในเผ่าข้าก็ควรรู้วิธีการฝึกสิ่งนั้นจนเชี่ยวชาญ วิธีเปลี่ยนเขา และรักษาเขา”

ลมหายใจฉันสะดุดเมื่อนึกถึงความเป็นไปได้และราคาที่ต้องจ่าย “ถึงเธอจะคิดถูก ฉันก็จะไม่ใช่เธอ—”

“ข้าอยากตามหาครอบครัว เรารู้ว่าเหล่าผู้นำของเจ้าต้องสั่งให้ตามหาเผ่าข้าแน่นอน เมื่อตอนนี้นี้พวกเขารู้แล้วว่าข้าเป็นใคร เราก็มาทำตามแบบของเรา เพื่อวัตถุประสงค์ของเราทั้งคู่แหละ” น้ำเสียงเธอเข้มขึ้น “เราจะทำทุกวิถีทางเพื่อหาวิธีรักษา”

เธอพูดถูก “ซึ่งทุกวิถีทางที่ว่าอาจต้องแหกกฎบ้าง”

“มังกรไม่อยู่ภายใต้กฎของมนุษย์” เธอแย้งด้วยน้ำเสียงที่ชวนให้นึกถึงแทร์น “และในฐานะคู่พันธะของข้ากับผู้ซึ่งมังกรของแทร์น ต่อไปนี้เจ้าเองก็ไม่อยู่ภายใต้กฎของมนุษย์เช่นกัน”

“วัยรุ่นหัวขบถ” ฉันเพิ่มพำ หัวครุ่นคิดแผนการมากมาย ซึ่งอาจได้ผลลัพธ์ครั้งแรกหนึ่ง ถึงฉันจะเป็นผู้ชี้ของทั้งคู่ แต่อาชญากรรมบางอย่างก็มีโทษประหาร...ไม่ใช่แค่ฉัน แต่ยังรวมถึงผู้สมรู้ร่วมคิดที่ฉันไว้วางใจด้วย ฉันพยักหน้ากับตัวเองเป็นการยอมรับความเสี่ยง แต่ก็ยอมเฉพาะความเสี่ยงต่อตัวฉันเองเท่านั้น

“เจ้าจะต้องเก็บงำความลับอีกครั้ง” อันดาร์นาเตือน

“เฉพาะความลับที่จะปกป้องเซเต็นเท่านั้น” ซึ่งตอนนี้คือการป้องกันไม่ให้แจ็กเปิดเผยบทสนทนานี้โดยไม่ฆ่าเขา เราจะโดนไล่ล่าจากการสังหารนักโทษเพียงหนึ่งเดียวที่มีไม่ได้

“เจ้าแน่ใจนะว่าไม่อยากให้ข้าเรียกเคียร์หรือแฮรอนด์?”

“อย่านะ” ฉันเดินลงบันได นอกจากโบติและการ์ริกแล้ว มีเพียงคนเดียวที่ฉันไว้วางใจได้ว่าจะทำทุกอย่างเพื่อเซติน คนเดียวเท่านั้นผู้ล่วงรู้ความจริงทั้งหมดนี้ได้ “แต่บอกเกลนที่ว่าฉันต้องการตัวอิมโมเงิน”

ทดลองอ่าน

ฉันจะไม่ยอมตายในวันนี้

ฉันจะช่วยเขา

— ภาคผนวกส่วนตัวของไวโอเล็ต ฮอร์สบูเค

ในหนังสือของเบรนนอน

บทที่หนึ่ง

สองสัปดาห์ต่อมา

ณส บินในเดือนมกราคมควรบรรจุเป็นข้อห้ามในประมวลกฎหมาย ฉันมองอะไรไม่เห็นเลยท่ามกลางพายุที่โหมกระหน่ำกับแวนที่ขึ้นฝ้าอยู่ตลอด เราบินฝ่าพายุหิมะคลั่งเหินภูเขาใกล้ๆ บาสโก๊ท ฉันจับปุ่มอานแน่นด้วยมือที่สวมถุงมือมิดชิด ใจนี้กลัวนาให้เราไถ่ผ่านพ้นส่วนที่เลวร้ายที่สุดเสียที

“ถ้าฉันตายวันนี้คงจะยุ่งยากทีเดียว” ฉันพูดผ่านเส้นทางจิตที่เชื่อมต่อฉันกับแตรีนและอันดาร์นา “หรือว่าคุณกันไม่ให้ฉันเข้าประชุมกับสภาผู้นำช่วงบ่ายอยู่หรือเปล่า” ฉันรอนานเกินหนึ่งสัปดาห์กว่าจะได้รับคำเชิญจากองคมนตรี ซึ่งแท้จริงแล้วก็คือคำสั่งนั้นแหละ แต่ก็เข้าใจสาเหตุที่ล่าช้าขนาดนี้ได้ เพราะการเจรจาในวิทยาลัยอย่างช้าวันที่สี่แล้ว มันคือการเจรจา

เพื่อสันติภาพที่ไม่เคยเกิดขึ้นมาก่อน โปโรเมียลประกาศอย่างเป็นทางการว่าจะถอนตัวหากยังตกลงกันไม่ได้ในวันที่เจ็ด และสถานการณ์ก็ไม่สู้ดีนักฉันจึงได้แต่หวังว่าพวกเขาจะอารมณ์ดีตอนที่ฉันไปถึง

“อยากไปทันประชุมหรือ ครั้งนี้ก็อย่าเร่งล่ะ” แทร่นสวน

“ขอบอกเป็นครั้งสุดท้าย ฉันไม่ได้เร่งเสียหน่อย” ฉันเถียง
“แค่กระโดดลงไปช่วยซอร์เฮอร์—”

“ไม่ต้องมาช่วยเตือนข้า”

“เจ้าจะกีดกันไม่ให้ข้าลาดตระเวนเรื่อย ๆ ไม่ได้” อันดาร์นาที่อยู่ในความคุ้มครองของหุบเขามังกรอันอบอุ่นเอ๋ยแทรก

“ที่นี่ไม่ปลอดภัย” แทร่นเตือนเป็นร้อยครั้งได้แล้ว “สภาพอากาศก็เรื่องหนึ่ง แล้วเรากำลังตามล่าผู้ใช้มนตร์ดำอยู่ ไม่ได้บินเที่ยวพักผ่อนหย่อนใจ”

“เธอไม่ควรบินในสภาพอากาศแบบนี้” ฉันเห็นด้วยขณะมองหาวิแวรติดกับอาออรอม ทว่ากลับเห็นเพียงกำแพงสีขาว ออกบิรด์แน่นท่ามกลางทัศนวิสัยที่ย่ำแย่ขนาดนี้ เราจะมองเห็นภูมิประเทศหรือเพื่อนร่วมหมู่ได้อย่างไร ยังไม่ต้องพูดถึงการมองหาผู้ใช้มนตร์ดำที่อยู่ต่ำลงไปหลายร้อยฟุตด้วยซ้ำ ฉันนึกไม่ออกเลยว่ามีพายุระลอกไหนรุนแรงไปกว่าพายุที่ถล่มวิทยาลัยการทหารตลอดสองสัปดาห์ที่ผ่านมา แต่ครั้งนี้ไม่มี—

แม้ ความโศกเศร้าที่มึนงงใจ แล้วฉันก็เงยหน้าขึ้นรับหิมะที่กัดโหนกแก้มจนด้านชา เบี่ยงเบนความสนใจไปที่อื่นเพื่อหายใจต่อไป ใช้ชีวิตต่อไป ไว้ค่อยเศร้าโศกเสียใจภายหลัง ฉันทำแบบนั้นเสมอ

“แค่ลาดตระเวนสั้น ๆ เท่านั้นเองนี่” อันดาร์นาโอดครวญ กระซอกฉันออกจากห้วงความคิด “ข้าต้องฝึกฝน ใครจะรู้ว่าเราจะต้องเผชิญกับสภาพอากาศแบบไหนระหว่างเสาะหามังกรเผ่าข้า”

“การลาดตระเวนสั้น ๆ” ที่ว่านั้นอันตรายเป็นตาย แล้วฉันก็ไม่ได้มองหาเหตุผลที่จะทดสอบทฤษฎีเปลวไฟของอันดาร์นาอยู่ด้วย ผู้ใช้มนตร์ดำมีพลังจำกัดเมื่ออยู่หลังแนวป้องกันก็จริง แต่พวกเขายังคงเป็นนักสู้ฝีมือฉกาจพวกที่ไม่ได้หนีไปหลังสงครามสิ้นสุดแอบซุ่มโจมตีจนมีรายชื่อผู้เสียชีวิต

เพิ่มขึ้นมากมาย โดยเฉพาะฝูงบินที่ 1 ฝูงบินที่ 3 และหมวดกรงเล็บของเรา

“ถ้าฉันก็ฝึกกระจายเวทมนตร์ไปทั่วร่างกายให้เท่าๆ กันเพื่อรักษาปลายรยางค์ให้อบอุ่นขณะบินซะ เพราะปีกเจ้ารับน้ำหนักน้ำแข็งสะสมแบบนี้ไม่ไหวหรอก” แทร็นคำรามผ่านหิมะโปรยปราย

“ปีกเจ้ารับน้ำหนักน้ำแข็งสะสมแบบนี้ไม่ไหวหรอก” อันดาร์นาล้อเลียนเขาได้งั้น “แต่ปีกเจ้ากลับรับน้ำหนักอึดตายของตัวเองได้อย่างน่าอัศจรรย์”

“ไปหาแกะและปล่อยให้พวกผู้ใหญ่ทำงานเถอะ” กล้ามเนื้อแทร็นได้ร่างฉันทบเล็กน้อยในรูปแบบที่คุ้นเคย แล้วฉันก็นำตัวไปข้างหน้าเท่าที่จะทำได้บนอาสนเพื่อเตรียมบินดัง

ท้องไส้พุ่งพรวดขึ้นมาในลำคอขณะที่เขาหุบปีกจับ แล้วเราก็บินดังแหวกพายุ ลมแรงกระซกซัดสำหรับบินช่วงฤดูหนาว และสายรัดอานที่ทำจากหนังก็จิกต้นขาที่เย็นจนแข็ง ฉันสวดภาวนาต่อซัทเทิ้ลขอให้ไม่มียอดเขาอยู่เบื้องล่าง

แทร็นบินในแนวราบ แล้วท้องไส้ฉันก็กลับเข้าที่ ฉันดันแวนกันลมไปคาดหน้าผาก กะพริบตาถี่ๆ ก่อนจะมองด้านขวา พายุอ่อนกำลังตามระดับความสูงที่ลดลง ทำให้ทัศนวิสัยดีขึ้นจนมองเห็นแนวสันเขาตะปุ่มตะป่ำเหนือทุ่งบินพอดิ

“ดูราบรื่นดีนะ” น้ำตาเริ่มขึ้น ลมกับหิมะที่เหมือนกระสุนน้ำแข็งจี้วมากกว่าเกล็ดหิมะปะทะดวงตาฉัน ฉันเซ็ดเลนส์ด้วยปลายงู่มือหนึ่งกลับก่อนจะสวมแว่นตามเดิม

“เห็นด้วย เพียร์กับครุทรายงานแบบเดียวกันเมื่อไหร่ ภารกิจประจำวันนี่ก็เป็นอันเสร็จสิ้น” เขาพูดงึมงำ

“ทำไมทำเสียงเหมือนกับว่าการลาดตระเวนโดยไม่เจตคุตรูมาสามวันติดเป็นเรื่องไม่ตืออย่างนั้นแหละ” บางทีเราอาจจับเวนิสมาจากนครทุกตนแล้วก็ได้ นักเรียนทหารกับผู้หมวดสังหารเวนิรรอบบาสโกัทไปแล้ว 31 ตน ส่วนอาจารย์ก็ไปกวาดล้างบริเวณอื่นในแคว้น และจำนวนเวนิรคงจะเพิ่มเป็น 32 ตน หากมีใครสงสัยว่ามีเวนิรตนหนึ่งแฝงตัวอยู่ในหมู่พวกเรา – แม้ว่า

เขาคณนั้นจะฆ่าเวนิสไปถึง 17 ตนก็ตาม

“ข้าไม่สบายใจกับความเงียบ -” สายลมเหนือคิระพัดวูบพร้อมกับเสียงดังหึบ แทร็นเงยหน้าขึ้นทันใด ฉันเหวี่ยงหน้าตามทันที

ฮะ ไม่นะ

ไม่ใช่ลม แต่เป็นปีกต่างหาก

ทรงเล็บอาออรอมบดบังทัศนวิสัย แล้วหัวใจฉันก็หยุดเต้นด้วยความตื่นตระหนก เขากำลังร่วงจากพายุมาหับเรา

“แทร็น!” ฉันตะโกน แต่เขาหมุนตัวไปทางซ้ายก่อนแล้วเพื่อเหวี่ยงตัวออกนอกเส้นทาง

โลกติลังกา ท้องฟ้ากับพื้นดินกลับหัวสองตลบชวนให้คลื่นไส้ ก่อนที่แทร็นจะกางปีกกะทันหัน การเคลื่อนไหวนั้นกะเทาะน้ำแข็งหนาหนึ่งนิ้วตลอดสันปีกด้านหน้าให้ร่วงลงไปด้วย

ฉันสูดหายใจเข้าเต็มปอดแม้จะล้นระริก แทร็นตีปีกสุดแรงเพื่อบินขึ้น 100 ฟุตในเวลาไม่กี่วินาที ก่อนจะพุ่งตรงเข้าหามังกรสีน้ำตาลหางดาบคู่พันระริดติก

โทสะจุดไฟให้ลูกทว่มปอด มวลอารมณ์ของแทร็นทะลักเข้ามาชั่วอึดใจ ก่อนที่ฉันจะสร้างกำแพงจิตขึ้นเพื่อบรรเทากระแสอารมณ์ที่รุนแรงที่สุดให้เบาบางลง

“หยุดนะ!” ฉันตะโกนลูลมขณะที่เราบินเข้าหาอาออรอมจากทางซ้าย แต่แทร็นก็ทำตามใจตัวเองเหมือนทุกที เขาใช้ชากรรไกรรับอากาศเต็มแรงเฉียดคิระอะอาออรอมไปเพียงไม่กี่นิ้ว “เห็นๆ กันอยู่ว่าเป็นอุบัติเหตุ!” อุบัติเหตุที่มักจะหลีกเลี่ยงได้ด้วยการสื่อสาร

ตอนที่แทร็นเตือนอีกครั้ง มังกรสีน้ำตาลหางดาบที่ตัวเล็กกว่าก็ร้องจ๊าก แล้วอาออรอมก็เปิดลำคอแสดงท่าทางยอมจำนน

ริดติกมองฉันฝ่าหิมะหนาและขมูมือขึ้นอย่างเหลืออด ฉันไม่แน่ใจว่าเขาเห็นฉันยกไหล่ขอโทษไหม จากนั้นอาออรอมก็บินผละจากไป มุ่งหน้าสู่ทุ่งบินทางทิศใต้

เดาว่าเพียร์กับริงกรายงานกลับมาแล้ว

“จำเป็นต้องทำถึงขนาดนั้นเลยหรือ” ฉันลดกำแพงลง แล้วพันธะของ แทร่กับอันดาร์นาห์ลั้งไหลเข้ามาเติมที่อีกครั้ง ทว่าเส้นทางจิตระยิบระยับ ที่เชื่อมต่อกับเซเดินยังคงถูกปิดกั้น มัวหม่นจนเหลือเพียงเงาตะคุ่มต่างจาก ปกติ การสูญเสียพันธะที่คงอยู่ตลอดเวลานั้นแย่มากเหลือทน แต่เขายังไม่ไวใจตัวเอง – หรือตัวตนใหม่ที่เขาคิดว่ากำลังจะเป็น – ให้เปิดการเชื่อมโยงนี้

“จำเป็น” แทร่ตอบสั้นๆ ราวกับไม่จำเป็นต้องอธิบายเพิ่มเติม

“คุณตัวใหญ่กว่าเขาเกือบสองเท่า แล้วมันก็เป็นอุบัติเหตุซัดๆ” ฉันพูดซ้ำขณะที่เรลดระดับลงสู่ทุ่งบินอย่างรวดเร็ว นักเรียนทหารปี 2 และปี 3 ที่ออกลาดตระเวนไม่ขาดเหยียบย่ำหิมะที่ปกคลุมหุบเขาทรงกล่อ่ง จนกลายเป็นทางคลุกโคลน

“มันคือความเลินเล่อต่างหาก มังกรวัย 22 ปี ควรรู้ดีกว่าที่จะตัด การสื่อสารจากฝูงเพียงเพราะเถียงกับผู้ที่อยู่” แทร่หนีต้อด โทสะของเขา เบาบางลงเหลือเพียงความกรุ่นโกรธ อาออรอมรอนลงจอดข้างเพียร์ก มังกรสีเขียวหางมิดของริ

กรงเล็บของแทร่กระแทกพื้นที่ถูกแช่แข็งทางฝั่งซ้ายของอาออรอม การลงจอดกะทันหันทำให้กระดูกทุกชิ้นในร่างฉันสั่นสะเทือนเหมือนนระลัง ความเจ็บปวดปะทุตามแนวสันหลัง ก้นกรับแรงกระแทกส่วนใหญ่ ฉันกำหนดลมหายใจเพื่อสะกดกลั่นความเจ็บปวดที่หนักหนาที่สุด จากนั้น ก็ยอมรับความเจ็บปวดส่วนที่เหลือแล้วไปต่อ “ช่างสง่างามเสียจริง” ฉันดัน แวนกันลมไปคาดหน้าผาก

“ครึ่งหน้าเจ้าบินเองก็แล้วกัน” เขาสะบัดร่างเหมือนสุนัขตัวเปียกซก แล้วฉันก็ยกมือทั้งสองข้างขึ้นป้องใบหน้าจากน้ำแข็งและหิมะที่ปลิวว่อน ออกจากเกล็ด

ฉันดึงสายรัดอานที่ทำจากหนังตอนที่เขาหยุดนิ่ง ทว่าหัวคาคกลับ ติดตะเข็บอันขรุขระและห่วยแตกที่ฉันเย็บซ่อมเองหลังสงคราม แล้วด้าย จุดหนึ่งก็ขาด “ให้ตายเถอะ มันคงไม่พังแบบนี้ถ้าคุณยอมให้เซเดินซ่อม” ฉันพยายามดันตัวออกจากอานโดยไม่สนใจข้อต่อที่ยึดตึงเพราะความหนาว ซึ่งร้องประท้วงอย่างปวดระบม ฉันเดินผ่านน้ำแข็งที่เกาะอยู่ตามหนาม

และเกล็ด ซึ่งฉันคุ้นเคยดีพอๆ กับมือตัวเอง

“เจ้าแห่งความมืดไม่ได้ตัดสายรัดแต่แรกเสียหน่อย” แทร้นตอบ

“อย่าเรียกเขาแบบนี้” ฉันเข่าอ่อน จึงเหวี่ยงแขนออกเพื่อทรงตัว ในจินกาสาปแข่งข้อต่อตอนมาถึงไหล่ของแทร้น หลังจากนั่งอานมาหนึ่งชั่วโมง ในอุณหภูมิแบบนี้ เข่าที่ปวดระบมก็ไม่ใช่ปัญหาอีกต่อไป แต่ตอนนี้ยังหมุน สะโพกได้ก็โชคดีแล้ว

“ยอมรับความจริงเถอะ” แทร้นเน้นคำพูดทุกคำซึ่งเป็นความจริง อันโหดร้าย ฉันเดินหลบแผ่นน้ำแข็งและเตรียมลงจากหลัง “เขาสูญเสียจิตวิญญาณไปแล้ว”

“พูดเกินจริงไปหน่อยนะ” ฉันจะไม่ทะเลาะเรื่องนี้อีก “ดวงตาเขาก็กลับมาเป็นเหมือนเดิมแล้ว—”

“เขาจะเสพติดพลังนั้น เจ้าก็รู้ ไม่งั้นคงไม่แก้มือกลับตอนกลางคืนหรอก” เขาหมุนคอแบบที่ชวนให้นึกถึงงู ก่อนจะจ้องฉันเขม็งด้วยดวงตาสีทอง

“ฉันนอนหลับจริง ๆ เถอะ” นั่นไม่ใช่ความจริงเสียทีเดียว แต่ถึงเวลาเปลี่ยนเรื่องแล้ว “นี่คุณให้ฉันซ่อมอานเป็นการลงโทษใช่ไหม” บันท้ายฉันร้องประท้วงทุกเกล็ดบนขาของแทร้นขณะไถลตัวลงมา จากนั้นเขาก็เตะหิมะหนาหนึ่งฟุตที่เพิ่งตกหมาดๆ “หรือคุณไม่ไว้ใจให้เขาเดินจัดการอุปกรณ์ฉันอีกต่อไปแล้ว”

“ใช่” แทร้นยกศีรษะออกห่าง ก่อนจะพ่นเปลวไฟทรงพลังไปตามปีกเพื่อละลายน้ำแข็งที่เหลือ แล้วฉันก็ขยับตัวหนีคลื่นความร้อนที่พุ่งมาลวกผิว ข้างต่างจากอุณหภูมิร่างกายราวฟ้ากับเหว

“แทร้น...” ฉันคิดคำพูดก่อนจะเงยหน้ามองเขา “ฉันต้องรู้ว่าคุณอยู่ฝั่งไหนก่อนการประชุมนี้ ไม่ว่าพวกอิมพีเรียลจะเห็นด้วยหรือไม่ ฉันก็ทำอะไรไม่ได้เลยถ้าไม่มีคุณ”

“หรืออีกนัยหนึ่ง เจ้าสงสัยว่าข้าจะสนับสนุนแผนการรณหาที่ตายมากมายเหลือคณานับของเจ้า เพื่อรักษาผู้ที่เกินเยียวยาหรือเปล่าถูกต้องไหม” เขาหันมาหาฉันอีกครั้ง